

Proloog

Ze kon niet anders dan toegeven dat het een indrukwekkend zicht was. Ook van hoog in de lucht zag Paris, de stad der koningen, de droom van Chlodovech, er machtig en groots uit. Zeker nu, wanneer bij valavond duizenden fakkels en vuren werden onstoken door de bewoners, zag de imposante hoofdstad der Franken eruit alsof ze voor de eeuwigheid was.

Maar dat was niet zo.

De Nachtraaf, die in de gedaante van een zwarte vogel door de lucht kliefde, overtuigde er zichzelf van dat ze deze stad snel met de grond gelijk zou maken. Paris, Aquis, Rome, dat vervloekte Tenermunda... Stuk voor stuk zouden ze tot puin en stof herleid worden. Samen met de mensheid zouden ze vernietigd worden wanneer de hamer van het kwaad op hen zou neerdalen. En dat dit zou gebeuren stond vast. Het was slechts een kwestie van tijd. Daar was Alostia absoluut zeker van. Ondanks de twijfels waar ze sinds kort mee kampte. Maar het doel van haar urenlange vlucht zou die angstige gedachten straks snel weer doen verdwijnen. Wanneer de Nachtraaf de man zou ontmoeten naar wie ze op weg was, zou ze hem overhalen om hun krachten te bundelen. Ze zou hem misleiden zoals ze al met zoveel mensen gedaan had. Hij zou niets meer dan een instrument worden, denkende dat hij de macht in handen zou hebben. De Nachtraaf had een plan en dat ging ze nu uitvoeren. Ze was vastbesloten dat dit de laatste stap was die ze moest zetten om haar grote doel te bereiken. Dat moest wel.

Haar doel bevond zich evenwel niet in Paris. Wel nog een flink eind meer naar het oosten. Dat merkte ze toen ze de karavaan ver onder zich traag zag voortbewegen. De kolonne bestond uit enkele karren, voortgetrokken door stevige ossen en bonkige paarden. Ook gewapende ruiters en voetvolk maakten deel uit van de lange sliert. Vooraan stapten enkele mannen met grote kruisen in de handen en op de schouders. Ze waanden zich de verlossers van de wereld. De strijders van het goede. Maar zelfs hoog tussen de wolken voelde de

Nachtraaf aan dat ze dat al lang niet meer waren. En dat ze daarom voor haar geschikte bondgenoten waren. Deze sombere kolonne krijgers en mannen van het kruis hadden bloed aan hun handen en lemmeten. Ze hadden in een ver land iets gruwelijk gedaan waardoor hun ziel pikzwart was geworden. Donkerder dan de diepste krochten van de hel die ze zelf nochtans zo vreesden.

De Nachtraaf kon het weten. Want zij was al op die plek geweest.

De donkere vogel die ze was cirkelde nu geruisloos boven de lange stoet mannen die snakten naar rust, maar nog meer naar het vertier in de herbergen van Paris. Ze bedacht dat het moment gekomen was dat ze haar doel bereikte. De tijd begon namelijk te dringen. Ze had nood aan nieuwe bondgenoten. Want ze was enkele dagen geleden nog één van haar belangrijkste verloren. En dat was een zware klap geweest. Want ze had het niet zien aankomen. Of beter: ze had de voortekenen proberen te negeren. Maar uiteindelijk was het toch gebeurd.

Het was een noodlottige dag geweest. De twijfels die enkele dagen voordien al de kop hadden opgestoken, knaagden aan haar zelfvertrouwen. Daarom was ze op zoek geweest naar antwoorden en Alostia probeerde die te vinden tijdens een duister vuurritueel op de hoogste verdieping van de gammele toren van Chipka.

Ze had een pentagram in bloed getekend op de houten vloer van haar verblijf. Op de vijf punten van de ster had ze kaarsen gezet. Ze had eeuwenoude symbolen op haar lichaam aangebracht en was naakt op haar rug gaan liggen, met de armen en benen gespreid. Ze probeerde in trance te raken om naar de andere wereld te reizen. De vlammen in haar ogen waren net zo paars beginnen flakkeren als de steeds hoger oploaiende exemplaren van de kaarsen die de kamer in een lugubere sfeer hulden.

In de andere wereld wilde ze op zoek gaan naar een oplossing. Iets wat haar kon helpen om die vervloekte voorspelling te omzeilen. Ze had het voordien nooit echt willen toegeven, maar ze had ingezien dat de profetie over de vier zonen van Tenermunda misschien wel meer waarheid bevatte dan gedacht. Alles wees er immers op dat die vier broers sterker waren dan voorzien. Was die ene niet aan de

verdrinkingsdood in de Tener ontsnapt? Waren twee anderen niet ontkomen aan de toorn van de grote Karel, de koning der Franken en machtigste man ter wereld? Was de vierde er niet in geslaagd om zijn huis terug te winnen op één van de meest geslepen vijanden van zijn familie? De Nachtraaf had zich voordien nooit veel zorgen gemaakt over die profetie. Maar dat deed ze nu wel. Het probleem van de vier broers moest opgelost worden. En in de andere wereld zou ze de oplossing vinden.

Zover was het echter nooit gekomen.

Alosta's ritueel was immers onderbroken geworden. Terwijl ze nog niet eens halfweg was, zwaaide de deur van de kamer open. Het was Aioin van Chipka die in het deurgat stond. Hij was geschrokken toen hij zag wat er gaande was in de kamer. Maar hij had zich snel herpakt en was, na het slaken van een luide boer, de kamer ingestapt.

'Wat is dit nu weer?', had hij lallend gevraagd, terwijl Alosta geërgerd was rechtgesprongen.

'Ik wenste niet gestoord te worden', had ze hem toegebeten, terwijl het haar opviel dat hij met begeerte in de ogen naar haar naakte lichaam staarde. Alosta herkende die blik. Het was namelijk altijd de bedoeling van haar menselijke vorm geweest om dat effect op mannen te hebben. Omdat ze die slappe wezens op die manier makkelijk in haar macht kon krijgen. Dingen van hen gedaan kon krijgen. Dat was zo met de paladijn Ganelon gelukt. Maar Aioin? Die had ze nooit op die manier moeten aanpakken. Hij was het niet waard geweest. De heer van Chipka was zo'n zielig en machteloos figuur dat ze hem op andere manieren kon bespelen.

'Dit is verdomme nog altijd mijn toren!', had Aioin terug gebeten. 'Ik ga en sta hier waar ik wil.'

De Nachtraaf had al voorvoeld dat Aioin een probleem kon worden. Ze had de dagen voordien gemerkt dat hij ongeduldig begon te worden. Dat de frustraties zich steeds meer begonnen op te stapelen.

En dat hij zich misschien wel van haar zou afkeren. Ze had gehoopt dat hij dat niet zou doen. Die hoop was helaas tevergeefs geweest.

'Mijn Zoon...', probeerde ze hem toch nog te sussen. Maar hij had haar meteen onderbroken.

'Je bent mijn moeder niet', zei hij bars. 'Dat ben je nooit geweest.'

De Nachtraaf had enkel geknikt. Ze merkte dat er iets op z'n lever lag en dat Aioin dat nu ook duidelijk wilde maken.

'Wat is dit weer voor flauwekul?', vroeg hij terwijl hij naar het pentagram en de kaarsen wees. Opnieuw liet hij zijn blik schaamteloos over haar blote lijf glijden. Met een vinger probeerde hij één van de symbolen op haar borsten aan te raken, maar ze duwde zijn hand voorzichtig doch resoluut weg.

'Ik probeer antwoorden te vinden. Een manier om de strijd sneller in ons voordeel te beslissen. Zodat jij, als aanvoerder van mijn leger, onze vijanden kan verslaan.'

Aioin had even met het hoofd geschud en spuwde ook nijdig op de grond.

'Denk je echt dat ik een idioot ben?', vroeg hij. 'Dat ik al die onnozele verhaaltjes nog geloof? Ik ben het beu, Alost. Ik ben het kotsbeu!'

De Nachtraaf was teleurgesteld geweest over de woorden die hij sprak. Ze wist wat hij bedoelde. Toch vroeg ze om een verklaring.

'Wat ben je dan kotsbeu, mijn Zoon?'

In een woedende reactie had Aioin zijn kruik wijn tegen de muur gekwakt. Die knalde in scherven uit elkaar.

'Ik ben dit alles beu! Ik ben het zat dat jij me aan het lijntje houdt. Ik heb alles gedaan wat jij me vroeg. Ik heb je onderdak gegeven. Ik heb je de ruimte gegeven om je met die duivelse praktijken bezig te houden. Ik heb je geholpen, ben voor jou naar het verdomde Aquis gereisd. En waarom? Voor niets! Ik ben mijn beloften nagekomen. Maar jij... Jij hebt me nog niets teruggegeven!'

De Nachtraaf had even gezwegen en Aioin in de ogen gekeken. Hoewel hij razend was, had hij het niet aangedurfd om haar blik lang vast te houden. Al snel wendde hij zijn hoofd weer af.

'Wat...', probeerde de Nachtraaf te antwoorden, maar Aioin onderbrak haar meteen.

'Jij hebt me beloofd dat ik de heer van de Tener zou worden. Dat ik mijn geboorterecht terug zou krijgen. Dat ik niet langer de knecht van Aymon van Tenermunda zou zijn. Dat ik de machtigste heer van de Tenemark zou worden!'

De Nachtraaf knikte.

'Dat is zo. En dat zal je ook worden. Ik...'

'Zwijg!', onderbrak een ziedende Aioin haar opnieuw, terwijl hij steeds bleker werd en tegelijk begon te zweten als een rund. Zijn lange fettige haren kleefden tegen zijn voorhoofd en zijn bloeddoorlopen ogen puilden haast uit zijn pafferige gezicht.

'Jij beloofde me dat ik een groot leider voor mijn volk zou kunnen zijn! Maar wat kreeg ik?'

Aioin wees naar buiten.

'Een eiland omgeven door een dichte, gek makende mist! En mijn volk... Mijn volk... Ik ben geen heer van de Tener. Ik ben nu de heer van een stel kiekens!'

Aioin bedoelde daarmee de Kray G'har die het eiland nu bevolkten. De kauwen die konden veranderen in de angstwekkende krijgers die dood en vernieling hadden gezaaid in de Tenemark. Het volk van Chipka was de basis van dat leger geweest. Zij waren als eerste omgetoverd door de Nachtraaf. Ondertussen waren ook inwoners van talloze andere dorpen en steeën getransformeerd in de gevreesde vliegende krijgers.

Alosta beseftte dat ze Aioin nog moeilijk kon kalmeren. Zijn woede, aangevuurd door de kruiken wijn die hij naar binnen had gekapt, was te groot geweest. Ze twijfelde even over hoe ze deze situatie kon oplossen. Maar dan nam Aioin zelf een beslissing.

'Ik ben dom geweest', zei hij. 'Ik heb me laten bespelen als een klein kind. Ik raakte in de ban van die mooie, jonge en machtige vrouw die je bent. Maar jij hebt me altijd als jouw hulpje beschouwd. Als een slaaf met wie je kon doen wat je maar wilde. Maar dat eindigt nu. Ik heb ingezien dat jij een nog grotere vloek voor me bent dan die dwaze Aymon van Tenermunda. En daarom ga ik daar nu een einde aan maken!'

Tot haar ontzetting zag Alosta hoe Aioin plots zijn zwaard trok!